

Milliók az autójavítóipar fejlesztésére

A Közlekedéstudományi Egyesület szombathelyi gépjárműjavító szakcsoportja csütörtökön Szombathelyen országos gépjárműjavítási ankétot rendezett, amelyen részt vettek az autófenn tartó és javító vállalatok vezetői, szakemberei. Az ankéton a gépjárműjavító ipar helyzete és fejlődése címmel Hegedűs György, a KPM Autófenn tartó Ipari Tröszt vezérigazgató-helyettese tartott előadást.

— Érdekes megemlíteni — mondotta —, hogy amíg 1955-ben 12 728 darab volt az ország személygépkocsi-állománya, addig ez a szám 1967-ben már elérte a 144 601-et, 1970-re pedig várhatóan 200 000 fölé emelkedik. A tehergépkocsi-állomány évente 7—15 százalékkal növekszik.

A számok tükrében nyilvánvalóvá válik, mennyire fontos a javítóipar fejlesztése. A javítóipar rekonstrukciójára 1971-ig 224 millió forintot költenek.

OTP-hitelakció a gázprogram gyorsításáért

A szegedi szénhidrogén-medence gazdag földgáz készlete lehetőséget nyújt arra, hogy Szegeden és a környező városokban, falvakban egyre inkább átterjenek a gáztüzelésre, gáztüzelésre. Ebben a tekintetben is jól találkozik a nemzetgazdasági és az egyéni érdek. Nem kell a drága szén tővel bányavidekekről szállítani az Alföldre, ugyanakkor a lakások, üzemek tüzelési kultúrája a lehető legmagasabb színvonalra emelkedhet.

A szegedi gázprogram gyorsítását szorgalmazzák a párt- és tanácsi szervek is. Javaslatokra született meg az a hitelakció, amelyet ebben az esztendőben vezetett be az Országos Takarékpénztár. A hitelakció lényege a következő: bárki igényelhet hitelt, aki gáztüzelésre alakítja át lakását és beszerelési, valamint berendezési kiadásait nem tudja azonnal fedezni.

A gázbevezetés területén, tehát a szerelési költségek és a berendezések árának ren-

A Belkereskedelmi Minisztérium kereskedelem-fejlesztési és szervezési főosztálya irányelvekbe foglalta, milyen módon lehet gyorsítani, olcsóbbá tenni a kereskedelmi áruk szállítását.

Évente 18—19 millió tonna árut szállítanak a kereskedelmi hálózatba. A nagykereskedelmi szállítási költségei megközelítik az évi egymilliárd forint, vagyis összes kiadásainak mintegy 40 százalékát. A vállalatok új lehetőségekkel élve, vagyis megfelelő szervezettel szemben rövid időn belül több tízmillió forinttal csök-

kenthetik a szállítási költségeket.

Általános elvként a minisztérium azt ajánlja, hogy a szállításokat is az a vállalat végezze, amelyik annak költségeit viseli, mert a kiadások csökkentésében ő a legérdekesebb, mivel a szállítási költségek jelentős része a nagykereskedelmet terheli, célszerű, hogy ennek megfelelő arányban a szállítás szervezését is ellássa.

Az irányelvek kitérnek a házhöz szállítás kérdéseire is, hangsúlyozva, hogy ez szervesen hozzátartozik a keres-

kedelem színvonalának növeléséhez. A bolt saját vagy bérelt szállítóeszközével az árut, a vevőnek korlátozás nélkül házhöz szállíthatja, sőt ennek megszervezésével a fuvarozó vállalatokat is megbízhathatja. A kereskedelem figyelmébe ajánlják az irányelvek az árucikkek minta utáni értékesítésének előnyeit. Ez ugyanis lehetővé teszi, hogy a bolt érintése nélkül, a vállalati raktárból, sőt egyenesen a nagykereskedelmi raktárból közvetlenül a vevő lakására szállítsák az árut.

Diákok a gyárban

A Szegedi Konzervgyár is kiveszi részét a diákok nyári foglalkoztatásából. Erről beszélgettünk Feketi József-nel, a munkaügyi osztály egyik dolgozójával.

— Pillanatnyilag még csak 80—90 diák dolgozik gyárunkban a tároló-csomagoló osztályon, de ez a szám a következő hetekben többszörösére fog emelkedni — mondotta. — De talán in-

Somogyi Károlyné felv.

Munkában a diáklányok

duljunk el és nézzük meg őket. — Miközben végighaladtunk a hosszú gyárudvaron, a munkaidőről és a fizetéséről érdeklődtem.

— A 16. évet be nem töltött diákok napi 6, a többiek napi 8 órát dolgoznak. A norma ugyanaz, mint a felnőtt dolgozóknál, de a bérézés is megfelel ennek. Körülbelül 1200—1300 forintot tud megkeresni — 8 óras munkával — egy ügyes kezű diák havonta. De már itt is vagyunk.

Hatalmas terem. 20—30 fiatal lány tölti üvegekbe a borsót. A Körösi József Közgazdasági Szakközépiskola I/A osztályos tanulói dolgoznak itt.

— Ez az első alkalom, hogy itt dolgoznak ebben a gyárban?

— Á, dehogya, már ősszel is voltunk itt egy hétig a „sulival” — mondja az egyik lány.

— És a régi munkások segítettek?

— Csuda rendesek, minden problémával nyugodtan hozzájuk lehet fordulni.

— Szóval nem panaszkodhatnak?

— Talán a norma egy kicsit magas még most, egyébként igazán meg vagyunk elégedve.

— S tudja, mi a legérdekesebb? — mondja Feketi József-né, miközben kifelé megyünk a munkateremből.

— Az, hogy ezeknél a fia-

taloknál — a hosszú évek tapasztalata ez — igazolatlán hiányzás egyáltalán nem fordul elő. Mindegyiknek megvan a maga célja: ki a családját akarja segíteni, ki új ruhára gyűjt, s van, aki táskarádiót szeretne venni. Céljaik érdekében igen komolyan és lelkiismeretesen dolgoznak, sokszor lelkesebben, mint sok felnőtt.

— A múlt évben 850 diákot foglalkoztattunk, idén is legalább annyit várunk — mondotta aztán búcsúzóul Feketi József-né.

Forró Péter

„Földközelen” az Ikarusz

Szó sincs a Föld és a kisbolygó összeütközéséről

Pénteken este fél kilenckor érkezik el az a pillanat, amikorra illetéktelen szenzációhajászok nem is olyan régen borzalmak földi katasztrófát „jósoltak”. Az egész világon

viharos gyorsasággal elterjedt híresztelés

ugyanis arról vélt tudni, hogy ebben az időpontban

A mások munkája — a mások pénze. Úgy gondoltam, ez mindenki előtt világos és tiszta képlet, hiszen például, ha egy kőműves az asztalosok kezemunkáját rongálja, károsítja, az végeredményben anynyi, mintha meglopna vele társait.

Így gondoltam, elég naivul, mert sajnos, egész sor tapasztalat bizonyítja, hogy nem mindenki így gondolkodik. Különösen az építőiparban dolgozóknál figyelhető meg az ellenkező véleget, hogy egyik szakmabeli nem becsüli, sőt egyszerűen semmibe veszi, amit a másik fáradságosan alkotott.

Ez sok mindenben megnyilvánul. Mit ér például a jó vakolás, ha utána összeverik, bepiszkitják, mit ér a kitűnő festés, ha szénrel ráfílkálnak ismeretlen ismerősök? Nem egyszer anyagot, pallót, szerszámot is csak úgy belelöknek a sárba, sokak szeme előtt ott taposnak keresztül rajtuk a gépkocsik. Nem az ő asztaluk — békés szemlélődők figyelik az eseményeket.

Súlyos forintok mennek így veszendőbe. Sokszor a darab téglákat, amiket még be lehetne építeni a falakba, egyszerűen oda talicskazzák a törmelékhalmozathoz. Igaz, a téglaiipar is ludas benne, hogy nagy a törmelék-tömeg, de ez még nem menti fel a felelősség alól a téglatékozlókat.

Érdekes — s valószínű szomorú — lenne egy statisztika arról is, hány ablaküveget pusztítanak el építkezés közben maguk az építők. S ahogy mondani szokták, ki figyel oda? — majd betüvegezik a szakik. Az a dolguk!

Egy helyütt folyosót bitumeneztek, jól nekieresztették az anyagot, az előszobaküszöbököt végül is csaknem eltakarta. Ferde lett a folyosó síkja is, meghozzá jócskán. S ráadásul új küszöbököt is kellett készíteni. Más alkalommal „gondos” kezek úgy összecsapkodták habarccsal az ajtók egyikét-másikát, hogy vakolásnak is beillett volna.

Félreértés ne essék, sok gondos, becsületes szakembert tartok számon én is ebben az iparban, olyanokat, akik megérdemlik a tiszteletet, elismerést. De hát nem velük van baj, hanem a rendbontókkal, akik mindenütt észrevételek magukat. Nyomot hagynak, ismertetőjelet arról, hogy számuk nem is csekély, az általuk okozott kár évente szép summára rúghat. Meg kellene hát rendszabályozni őket.

Hogyan? Csak a fokozott ellenőrzéssel lehetséges ez. Csak a szervezetség és a fegyelem húzhatja ki a tisztességtelen magatartás méregfogát. Megfigyelhető ugyanis, hogy a gondatlanság — s vele arányban az okozott kár — ott a legnagyobb, ahol kapkodás, összevisszaság, szervezetlenség van. Ahol nincs meg a ritmusa az építkezésnek, ahol az egyes szakmák nem a helyes technológiai sorrendben következnek egymás után, ahogyan az építkezés logikája — mert állítólag ilyenek is lennie kell — megkövetelné; ott bizony megesisik a baj. Előfordul, hogy egyik-másik munkás háromszor is újra hozzálat ugyanahhoz a már egyszer befejezett munkához, s esetleg negyedszer, az egyéves garanciális időszakban készíti el véglegesen. Hangsúlyozom: önhibáján kívül, mert sajnos, általában nem azok szenvedik meg a hanyagságot, akik elkövetik. S éppen ez az egyik sarkalatos pont a dologban. Ez kínál fogódzót a megoldáshoz is.

Tény, hogy a fenti gondok kisebb vagy nagyobb mértékben mindegyik építővállalatot nyomasztják. Tény az is, hogy nem egy valaki, hanem a vállalat egész kollektívája fizet rá ott, ahol a közösség egyes tagjai nem becsülik a készit. A határidők kitelődése, a minőségi viták pedig visszautnak magukra az építetőkre is. Ezért kellene mihamarabb megtalálni a megelőzés módjait.

Nagy baj, hogy sokan nem látják a mások munkájában rejlő, már megtermelt értékeket. S kár, hogy nem veszik észre benne saját érdekeltységüket is. Meg kellene értetni velük, oktató szóval, ösztönzéssel, megnyire kártekonny a magatartásuk. De azt hiszem, a szigor is ide sorolható az eszközök közé, hiszen a jó cél érdekében nem árt, ha ezt is megismerik a közösség vagyonának pazarlói.

SIMAI MIHÁLY

Gáztarifa a fogyasztásmérő nélküli lakásokban

A Magyar Közönyben megjelent a nehézipari miniszternek az Országos Anyag- és Árhivatal elnökével egyetértésben kiadott rendelete a háztartási fogyasztásra szolgáltatott városi és földgáz árának megállapítására vonatkozó 1962. évi rendelet módosításáról és kiegészítéséről.

A rendelet új tarifát állapít meg, amelyet olyan lakásokban kell alkalmazni, ahol központi fűtés és központi melegvíz-szolgáltatás van, s a gázt csak főzésre használják. Ilyen lakások, melyekben nem is szereltek fel fogyasztásmérőt, csak a

legutóbbi időkben épültek, s eddig ilyen esetekre alkalmazható gázfogyasztási tarifa nem volt.

A rendelet most havi átalányösszeget állapít meg a lakás méreteitől függően, mégpedig garzontűzhelyeknél 12 és 29, kétlángú gázfűzők esetében pedig 10 és 25 forint közötti értékben. A gázfűtőszekrények átalánydíja a szobák számától függetlenül havi 22 forint. Ezenkívül lakosonként és havonta 3 forint használati — kétszenléti — díj fizetendő.

Az új tarifára vonatkozó rendelkezéseket 1968. április 1-től kezdve kell alkalmazni.

Szaktanácskésztés

A tanévzáró ünnepélyek után e hét végén több mint 180 ezer szaktanácskésztés kapja meg évvégi bizonyítványát. Az utolsó éveseknek azonban június 15-én kezdődik a tanulás nagy próbatétele, a szaktanácskésztés. Július 30-ig ezekben mintegy 55 ezer fiatal ad számot tudásáról.

Június 15-én kezdődik a szaktanácskésztés nyári szabadsága is. A Munkaügyi Minisztérium mintegy 17 ezer szaktanácskésztés — a tanulásban és a KISZ-munkában jeleskedő, s a fokozottabb anyagi támogatásra szoruló fiatalok — kéthetes kedvezményes utaztatásáról gondoskodik.

PÉNTEK, 1968. JÚNIUS 14.

DEL-MAGYARORSZÁG 3